

Binnenbrand

De Meikersen stonden rijp, sappig en prachtig van kleur aan grote bomen achter ons huis. Het was de boomgaard van een boer die een groot assortiment aan vruchten teelde.

Alleen de Meikersen waren door ons, buurjongetjes, gewild.

De morellen kersen waren te zuur, kweeperen smaakten niet, sterappelen te veel wormen, pruimen niet gewild en perziken waren er niet.

De boer had een vernuftige vogelverschrikker bedacht.

Met een touw, zittend onder een boom, kon hij vastgebonden blikken in de bomen aan het rammelen krijgen.

De vogeldieven, hoofdzakelijk merels schrokken zich een bult.

De huisvrouwen van onze achterliggende straat waren intussen ijverig druk aan de voorjaars schoonmaak. Dit geluid hoorde erbij, het was bijna zomer.

Het meest beducht was de boer echter op jeugdige illegale plukkers. 'Die straatvlegels plukken mijn bomen leeg,' schreeuwde hij tegen de moeders. 'Met een nieuwe omheining zullen zij niet meer in mijn bongerd komen.'

Onze vaders waarschuwden nogmaals met een pak slaag.

'Mannetje, je bent gewaarschuwd. Niet aan de kersen komen!'

De volgende dag bouwde de boer van oude spoorbielzen een driemeter hoge afrastering.

Het leek wel een krijgsgevangenen kamp.

'Aha', lachte hij. De kersen zijn van mij

Nu kunnen de bengels niet meer komen!

De zin 'dat kan niet'. Dat moet je nooit tegen mijn broertje zeggen. Dat begrip kent hij niet.

'Daar weet ik wat op, jongens', riep hij ons vriendenclubje toe.

'Die spoorbielzen zijn oud, hebben scheuren en vermolde gaten.

Wanneer daarin een vuurtje gemaakt wordt, brandt de paal vanzelf van binnen op.'

Nu mengde Sjra, het slimste jongetje van de klas zich in het gesprek. 'Die bielzen ruiken naar teer, dat is heel brandbaar.

Laten wij ieder een paal nemen. Wat carbid in een sleuf leggen, water erbij en dan afwachten.

Inderdaad, de zes palen sisten geweldig, maar de knal die bij een carbidbus altijd kwam volgde niet.

In feite gebeurde er niets, helemaal niets. Teleurstellend.

Schouderophalend gingen wij naar de repetitie van ons knapenkoor. Het was de generale repetitie voor de aanstaande Mei processie die devoot over een bloementapijt op onze straat zal trekken. Gregoriaans zingen was saai en onze dirigent, wij noemden hem de Pennereet, had zijn geduld weer eens verloren en was van kwaadheid bijna uit zijn vel gesprongen.

Gelukkig mochten wij enige mooie Maria liedjes galmen.

Iedereen blij.

Thuis gekomen ben ik die palen al lang vergeten.

Omdat wij al in de vijfde klas zitten, mogen wij later met het donker naar bed. Toevallig, kijk ik uit het zolderraampje en zeg.

'Appie, jongen kom eens kijken.

Zes rode puntjes zie ik aan de rand van de kersentuin.'

Dat was wel even schrikken.

Op kousenvoeten slopen wij met een zinken emmer water naar de omheining. Jeetje, alle palen stonden inwendig dieprood te branden. Gelukkig, ons bluswater siste op de brandhaartjes.

Stoom steeg op en wij dachten de brandjes geblust te hebben.

Nooit gedacht dat de uitvinding van Srja zou werken!

'Nog een geluk dat ik onbewust naar buiten keek, zei ik tegen mijn broer. 'Anders waren de rapen morgen gaar geweest.

Welterusten'.

Die ochtend stonden de zes palen er nog.

Niets was er op het eerste gezicht aan de hand.

Alhoewel, dichterbij gekomen bleek dat er eentje al uitgebrand

was en bijna uiteen viel. De overige waren door het vuur uitgehold en van buiten te heet om aan te pakken.

Kortom de omheining stond op invallen.

Om de storm te ontlopen gingen wij die morgen extra vroeg naar school. Een slimme smoes zal ons vriendje bedenken voor deze binnenbrand in Mei 1949.

Ajb 05.2008